

[Sigsgaard.]

ning for hele EEC, står lønmodtagerne og fagbevægelsen stærkt splittet politisk og religiøst og har ikke kunnet danne en fælles fagforeningsfront. De fleste lønmodtagere står helt uden for de faglige foreninger. Når vi ved, at de danske faglige organisationer trods langt større styrke ikke har kunnet forhindre udbygning gennem jordspekulation, skattesnyderi og afskrivningsfiduser og ikke har kunnet øge lønmodtagernes andel af produktionsudbyttet, så må vi kunne indse, at dansk tilslutning til fællesmarkedet i hvert fald i første omgang vil betyde, at danske lønmodtagere vil blive stærkt svækket i forhold til deres arbejdsgivere.

Alligevel vil socialdemokratiet altså gerne i fællesmarkedet. Socialdemokratiet arbejder for en udvikling i socialistisk retning gennem parlamentet, siger det. Alligevel går der ind for fællesmarkedet, hvor en sådan udvikling ikke vil være mulig. Det socialdemokratiske landsmøde vedtog, at der burde være, jeg tror 50 pct.s statsindflydelse på virksomheder, der overtages af udenlandsk kapital, men kommer vi i fællesmarkedet, er det jo helt umuligt. Socialdemokratiet taler om overtagelse af apotekervæsen og medicinalindustri, de taler om statsdirigering af investeringerne og om lønmodtagernes medbestemmelse. Men alt det eller det meste af det vil være umuligt, hvis vi kommer i fællesmarkedet. Al tale om gennemførelse af socialismen gennem parlamentet vil i fællesmarkedet i endnu højere grad end i dag være tom snak. Når socialdemokratiet så alligevel stadig væk går ind for medlemskab af fællesmarkedet, må det betyde, at de har opgivet den parlamentariske vej til socialismen. Der er ingen muligheder i fællesmarkedet, så må de jo have opgivet den, og da de for længst har opgivet den revolutionære vej til socialismen, så har de; så vidt jeg kan se, dermed opgivet socialismen i det hele taget.

Og hvad har for resten fagbevægelsen tænkt sig? Vil Thomas Nielsen og Hans Rasmussen søge en europæisk fagbevægelse opbygget på tværs af landegrænser? Hvor langt er de kommet i planerne om det? Hvilke forhandlinger har de ført? Hvad har de i det hele taget tænkt sig? Jeg synes, det er på tide, man kommer ud af busken.

Der er store økonomiske forskelle inden

for fællesmarkedet, f. eks. mellem det fattige Syditalien og kraftcenteret omkring Ruhr. Det hævdes tit, at EEC vil udjævne kapitalismens ulige udvikling. Det er ikke rigtigt. Tværtimod udvikler kapitalismen ulighed, det gælder også i fællesmarkedet. I mange år holdt Frankrig Paris' vækst nede for i stedet at udvikle de store fattige land-distrikter bl. a. i Vestfrankrig, men man opdagede, at det kun betød, at Ruhr plus dele af det rige Østfrankrig blev et stadig stærkere kraftcentrum, og at udviklingen ud fra en helhedsbetragtning trak væk fra Frankrig. Derfor måtte man for at modvirke det give Parisudviklingen frit løb igen og så lade det gå med egnsudviklingen, som det bedst kunne. Sådan er vilkårene.

Det vil også blive resultatet, hvis Danmark tilslutter sig fællesmarkedet. Københavnsregionen vil vokse endnu hurtigere, og Nord- og Vestjylland, Bornholm og Lolland-Falster vil få endnu sværere ved at følge med. Mere end en snes storcentre kan Europa efter OECDs mening og planlægning ikke bære.

VS er altså imod dansk tilslutning til fællesmarkedet, men vi understreger, at selv om dansk indtræden undgås, så er vi stadig mere og mere i lommen på vores egne monopoler. De bliver stærkere og stærkere, og udenlandsk kapital, først og fremmest amerikansk, vil få voksende indflydelse. De danske monopoler og den amerikanske og engelske kapital er lige så farlige og skal modarbejdes lige så kraftigt som monopolerne i fællesmarkedet. Vi vil ikke lade os mobilisere bag ved den ene monopolgruppe i bekæmpelsen af den anden. Det er ikke vores sag som socialister at hjælpe kapitalismen til at overleve i den ene eller til den anden markedsdannelse, det er derimod vores sag at bekæmpe kapitalismen. På lang sigt er der som sagt kun to muligheder: enten bliver Danmark monopolernes Danmark, eller det bliver sammen med andre lande socialistisk.

Jeg skal til sidst beskæftige mig med den måde, som forhandlingerne er kommet i stand og foregår på. Regeringen meddeler i Bruxelles, at Danmark er villig til at indtræde uden betingelser. Det var det samme som at sige, at Danmark afgiver størstedelen af den resterende suverænitet økonomisk, udenrigspolitisk og forsvarspolitisk